

[Statsministeren.]

fare for freden. Vesteuropas genrejsning økonomisk og militært er derfor en nødvendig forudsætning for en effektivt arbejdende universel fredsorganisation.

Det er efter min mening en lykke, at Amerika efter krigen har haft vilje og styrke til at give dette Vesteuropa en hjælpende hånd. Det store og det konstruktive i dette initiativ er, at hjælpen *ikke* er ydet under den forudsætning, at Vesteuropa skal amerikaniseres, men at der herigennem er givet os en chance for at selvstændiggøre Vesteuropa, at bringe vort eget land og den vesteuropæiske del af verden, som vi tilhører, på fode igen, således at Vesteuropa kan blive selvhjulpne og påtage sig rollen som mægleren mellem øst og vest. De meget interessante betragtninger, det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard anstillede i samme retning, deler jeg i det store og hele.

Hele vor kommende udenrigspolitik bør vi efter min mening bygge med dette perspektiv for øje. Skal vi ud af den nuværende spænding og krisetilstand, skal De Forenede Nationer igen kunne blive en virkelig *universel* samarbejdsorganisation, må Vesteuropa genrejses og gøres økonomisk stærkt. Alle demokratiske partier her i landet har været enige om, at vi burde gå ind i dette samarbejde, vi bør også være enige om, at vi i samarbejdet har den opgave at søge bevaret vor egenart og gøre vore selvstændige anskuelser gældende. Det er klart, at regeringen under udformningen af den politik på det nøjeste vil bevare følingen med de demokratiske partier.

At kalde Amerikas håndsrækning til Europa, som den har fundet udtryk gennem Marshallhjælpen og forøvrigt også gennem Atlantpagten, for imperialisme, er helt urimeligt. Hvornår i historien har man, som det er sket i Amerika, set en „imperialistisk magt“ pålægge sig selv og sit folk store byrder for at forene sine mulige lyd-stater og gøre dem selvhjulpne? Det er aldrig nogensinde sket i historien.

Det er en tragedie, at Sovjetrusland og kommunistpartierne i den frie verden vender sig, som de gør det, mod Vesteuropas genrejsning.

I hvert eneste demokratisk vesteuropæisk land står Kominformfolkene nu på talerstolene og gentager argumenterne fra Moskvas radio. Vi fik en smagsprøve her i tinget i går gennem den tale, det ærede medlem hr. Aksel Larsen holdt.

Han tillod sig at sige her i tinget, at arbejdsløsheden i dag her i landet er af en

størrelse, der uhyggeligt mindede ham om tallene i 30'erne, og dette var en følge af Marshallhjælpen.

Ja, hvis Aksel Larsens øvrige argumenter mod Marshallhjælpen er af samme kvalitet, må jeg sige, at hans standpunkt i denne sag fremtræder i et særligt lys.

Efter den officielle statistik — og jeg tager her ikke blot det såkaldte barberede arbejdsløshedstal, men den fulde ledighed — var den samlede arbejdsløshed i år ved udgangen af januar *mindre* end på tilsvarende dato i hvert af årene fra 1945 til 1948. Og vil man sammenligne med forholdene i 30'erne, kan jeg sige, at arbejdsløsheden da ikke blot var større, men væsentligt større i hvert eneste år siden 1931, end den er for tiden.

Det er den måde, det ærede medlem fører bevis for Marshallhjælpens skadelige virkninger på. Jeg må nok spørge: Hvorledes tror man, beskæftigelsen og produktionen havde været i dag her i landet, hvis vi ikke ved Marshallhjælpen var blevet sat i stand til at købe en række livsvigtige råvarer og maskiner, som vi mig bekendt ikke i dette øjeblik kan købe noget andet sted?

Regeringen er opmærksom på, at der i de sidste år i visse egne af landet har været en betydelig permanent ledighed blandt arbejdsmændene. Der synes her at være tale om en tendens af længere varighed — en tendens, som er helt uden forbindelse med Marshallplanen. Det drejer sig nemlig om arbejdsløsheden i de egne, hvor der under krigen var iværksat store arbejder for tysk regning. Regeringen har iværksat en undersøgelse af hele dette forhold og er besluttet på at iværksætte de fornødne beskæftigelsesfremmende foranstaltninger såvel som fremme af overflytning og uddannelse af de ledige for at komme dette onde til livs.

Påstanden om, at regeringen vil gøre Danmark til en militærstat, eller at vi har planer om at bringe vore udgifter til værene så højt op, at det kommer til at gå ud over vor sociale standard, har heller ingen bund i virkeligheden.

Efter at tyskerne havde ødelagt alt vort militære materiel, stod vi i en meget vanskelig situation, og det er givet, at det ville have kostet Danmark meget store ofre at tilvejebringe det værn, alle danske partier jo er enige om er nødvendigt. Med vor deltagelse i Atlanterhavspagten skulle vi nu have muligheder for efterhånden at få moderne materiel på overkommelige økonomiske vilkår. Der er ingen tvivl om, at både